

Hermeneutika theologická / Petr Pokorný

Petr Pokorný mluví jednak o „hermeneutickém rozměru příběhu Ježíšova“ (2) (a o hermeneutickém rozměru teologie) na jedné straně, zároveň však zdůrazňuje, že hermeneutický rozměr má „již dění, k němuž se vztahuje a které nazýváme zjevením Božím“ (2). Jestliže užívá termínu „základní hermeneutické dění“, jehož výkladem je křesťanská teologie, má za to, že samo toto dění je již výkladem, takže teologie je vlastně výkladem výkladu (což by sice nebylo nic nového, neboť to platí i o teologii biblické; aby byla ona skutečná „novost“ zřejmá, musili bychom říci, že teologie je výkladem Písma, které samo je sedimentem nejrůznějších výkladů onoho nejzákladnějšího zvláštního dění, jež je samo – jakožto skutečnost, původně jen narativně postihovaná a interpretovaná – výkladem). A obojí (nadále budeme mluvit jen o dvojím) tento výklad – jak základní (= základní hermeneutické dění), tak theologický, se vposledu týká „skutečnosti vůbec“ (rozuměj: ne nějaké zvláštní, partikulární skutečnosti, která by byla vydělena a oddělena od jiných skutečností, svěřených zkoumání jiných věd). Právě proto „skutečná křesťanská teologie“ „musí být hermeneutikou principiální, ne křesťanskou nebo kérygmatickou hermeneutikou, ale kritickému ověřování přístupným výkladem skutečnosti vůbec“ a musí „zároveň směřovat k přesvědčivé orientaci v celém světě a oslovovat všechny lidi“. Velice vítám tyto myšlenky (navzdory tomu, že upozorňuji na některé nedostatky v jejich vyjádření, jak se jeví filosofovi), protože je jimi dostatečně, ba uspokojivě otevřena a vymezena platforma rozhovoru teologie a filosofie, ba dokonce i rozhovoru teologie s některými dalšími vědami (tj. se všemi, které k tomu jsou připraveny tím, že vědí o širších kontextech, fakticky nezbytných pro ustavení a korektní práci kterékoli odborné disciplíny).

(Písek, 960226-1.)